

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobkyně: A. G.**, zastoupena JUDr. Irenou Svobodovou, advokátkou, se sídlem Teplice, Kollárova 18, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1073/VL - 11 - 12 - 2005 ze dne 21. 6. 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 61 Az 82/2005 - 35 ze dne 27. 3. 2007,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž stěžovatelce zamítl žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť tvrdí, že krajský soud v napadeném rozsudku nesprávně posoudil právní otázku azylové relevance stěžovatelkou uváděných důvodů z hlediska ustanovení § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka namítá, že ve své žádosti o udělení azylu uváděla, že má strach z jednání neznámých osob, které přepadly a oloupily její rodinu. Je přesvědčena, že motivem tohoto jednání je nejen snaha získat majetkový prospěch na úkor její rodiny, ale zejména ji zastrašit pro zastávané politické názory a příslušnost k určité sociální skupině. Stěžovatelka uvádí, že v její zemi je nepřehledná a složitá situace, pokud jde o politické klima. S ohledem na složitou národnostní situaci dochází k podobnému jednání, které postihlo i její rodinu, i u dalších rodin, které mají odlišné názory nebo postavení než majorita. Domáhat se přitom ochrany v domovském státě je podle stěžovatelky bezpředmětné, neboť existuje úzká provázanost mezi státními orgány a skupinami lidí, kteří se dopouštějí násilí na skupinách obyvatel. Oznámení příslušným státním orgánům

se podle tvrzení stěžovatelky obrací proti oznamovatelům. Stěžovatelka konečně uvedla, že tyto skutečnosti neuváděla v řízení před žalovaným správním orgánem, neboť se domnívala, že tyto okolnosti jsou v České republice notoricky známé. Co do namítaných důvodů je tedy kasační stížnost přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typech případů:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií a s přihlédnutím k tomu, že stěžovatelka sama žádné důvody, proč by její kasační stížnost měla být přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., neuvádí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu je nezákonný pro nesprávné posouzení výše nastíněné otázky výkladu ustanovení § 12 zákon o azylu. Ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. přitom Nejvyšší správní soud nemohl přihlídnout ke stěžovatelkou nově udávaným skutečnostem (tedy tvrzení o politické motivace útoků neznámých osob a tvrzení o propojení se státními orgány), neboť tyto důvody neuplatnila ani v řízení správním, ani v řízení před krajským soudem - jde tedy o nepřipustné skutkové novoty, jimiž se Nejvyšší správní soud ve smyslu citovaného ustanovení zabývat nemůže. Ke zbývajícím argumentaci stěžovatelky může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou azylové relevance udávaného pronásledování soukromými osobami se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je

třeba zejména jmenovat rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, (www.nssoud.cz), které konstatovaly, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Zejména je možné odkázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, který konstatoval, že je známým jevem v každé zemi, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější negativní lidské vlastnosti, samo o sobě to však není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících, (dnes § 2 odst. 5 zákona o azylu), ani v případě masového výskytu těchto jevů za předpokladu, že nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt.

Co se týče efektivity zásahu státní moci proti ústrkům ze strany soukromých osob, Nejvyšší správní soud odkazuje na své závěry učiněné např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2003, č. j. 4 Azs 14/2003 - 48, z něhož vyplývá, že tvrzení o zkorumpovanosti a neschopnosti policie ochránit žadatele o azyl před soukromými osobami páchajícími bezpráví nemůže jako azylový důvod obstát, pokud se žadatel o azyl ani nepokusil na tyto orgány se svými potížemi obrátit.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu

